

Knivskarpe farver

Skarpere optik end dette har vi endnu til gode at se i et kompaktkamera.
Farvegengivelsen er også topklasse.

Leica-kameraet er basert på Panasonic Lumix LX3, hvilket betyr gnistrende optisk kvalitet fra det samme Leica-merkede zoomobjektivet som sitter på LX3. Betjeningen av D-Lux 4 er helt identisk med LX3, og foran på objektivet sitter de samme bryterne for valg av makro, auto- eller manuell fokus og bryteren for valg av bildeformater fra 4:3, 3:2 til 16:9 breddeformat. Og som funksjonshjulet på D-Lux 4 og LX3, er det lett å uforvarende komme borti knappene og få dem ut av stilling.

Håndgrepet er borte på D-Lux 4, men de som ønsker mer å gripe i, kan velge Leicas avtagbare håndgrep som ekstrautstyr til D-Lux 4. Baksiden på testens minste og letteste kamera, er dominert av en sylskarp 3-tommers skjerm. Kameraet har to programmerbare innstillingsoppsett akkurat som G10, som lagres i C1 og C2 på funksjonshjulet. Den praktiske joysticken på baksiden gjør raske innstillingsvalg enklere. Hold joysticken inne et halv sekund, og en hurtigvalgsmeny dukker opp på skjermen, hvor man har tilgang til de 9 mest brukte primærinstillingene. FN-knappen kan programmeres til for eksempel umiddelbar tilgang til justering av lysfølsomhet.

Bildekvalitet

Testens desidert skarpeste zoomobjektiv er også meget lyssterkt, med største blenderåpning på f2,0 ved 24 mm brennvidde. Leica har valgt sin egen programmering av bildeprosessoren på D-Lux 4, men beholdt samme 10 megapiksel bildebrikke som Lumix LX3 Leicaen er basert på. Resultatet er en silkeaktig myk og nøytral fargegjengivelse.

Bildefilene fra D-Lux 4 har en ekstra kvalitet man ikke ser på bildene fra de andre i testen, nemlig en nesten tredimensjonal gjengivelse av motivet. Noe som skyldes kombinasjonen av sylskarp optikk og strålende virkelighetstro fargetoner. Råfilene fra D-Lux 4 kan ikke åpnes med Silkipix programvaren som følger med Lumix-kameraet, men med Capture One 4 som følger med D-Lux 4.

Den optiske kvaliteten er den beste vi har sett på noen kompakt. For selv på 24 mm brennvidde og største lysåpning f2,0, er det bare marginalt tap av skarphet i kantene. Tønnefortegningen på 24 mm er marginal, og det er knapt lystap å spore i hjørnene. Objektivet gnistrende skarphet følges opp av fremragende optisk kontrast.

Bildestøyen er som på søstermodellen, ikke påtrengende før ved 1600 ISO. Et meget finkornet støybilde gjør 800 ISO lysfølsomhet fullt brukbart, og alt under det holder høy kvalitet. Kameraet bedriver ikke særlig tung støydemping under prosesseringen, og dermed slipper man at bilder ser ut som de er malt med akvarellpensel. Hvitbalansen er ikke alltid like presis i blandingslys, men utendørs fungerte den perfekt.

Den høye bildekvaliteten kombinert med fantastisk optikk, gir Leica D-Lux 4 førsteplassen i testen og ingen av kameraene er i nærheten av Leica-kameraets skarphet. På tross av at LEICA D-Lux 4 har den laveste oppløsningen av alle tre i testen. Megapiksler er ikke alt ...

Kopieret og overskrift oversat fra Lyd & Bilde online www.lydogbilde.no